

Til Socialministeren
Til Beskæftigelsesministeren

Dilemma i lovgivningerne

Næstved, 4. februar 2010

Jeg tillader mig at rette henvendelse til Jer begge, idet vi er stødt på et kedeligt "problem".

Vi har et medlem, der har plejeorlov i.h.t. Servicelovens § 119, til pasning af døende ægtefælle. Ydelsen er givet, fordi man regnede med, at medlemmets hustru var i terminalfasen. Det har så lykkeligt nok vist sig, at behandling har virket (forlænget sygdomsperioden), men det betyder, at medlemmet har modtaget ydelse i.h.t. ovenstående § siden august 2006.

Det er en ret usædvanlig situation, at ydelsen gives så længe – også iflg. kommunens sagsbehandler, men måske kan man med de bedre behandlingsmuligheder, der findes nu, vente at se flere lignende tilfælde fremover.

Her er problemet også, at medlemmet er 58 år. Det betyder, der ikke er så langt fra efterlønsalderen, og medlemmet betaler troligt sin efterlønskontingent.

Problemet opstår fordi der nu er gået så lang tid på orloven, at det er længe siden, han har været i et arbejdsforhold.

Bliver han ledig – eller skal han på efterløn! – skal man finde et beskæftigelseskrav på 1924 timer. Som udgangspunkt findes de indenfor de sidste 3 år, men perioden kan forlænges under visse betingelser.

Betingelserne når vi taler § 119 i Serviceloven giver ret til at forlænge med 2 år – dvs. man indenfor en 5-årig periode skal finde de 1924 arbejdstimer.

Ydelse efter Servicelovens § 119 tæller IKKE som arbejdstimer – det gør ydelsen efter Servicelovens § 118 derimod.

Ydelse i.h.t. Servicelovens § 118 gives til personer, der ønsker at passe nærtstående med betydeligt og varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne eller indgribende kronisk eller langvarig lidelse i hjemmet. Disse personer ansættes af kommunen.

Problemstillingen er her, at man ud fra de bedste forudsætninger har givet en ydelse i.h.t. § 119, hvor man forudsatte, at terminalfasen var indtrådt.

Problematikken bliver herefter, at man kun kan forlænge beskæftigelseskravet med 2 år.

Vort medlem kommer derfor ganske uforvarende i klemme i lovgivningerne.

Han er i forhold i en meget presset og følsom situation p.g.a. ægtefælles sygdom og efterhånden dårligere prognose.

Han vil være uforstående for, at hustrus lange sygdomsforløb og hans orlov for at passe hende faktisk betyder, at han ikke vil være berettiget til efterløn.

Måtte jeg anbefale, at man i ovenstående situationer forlænger den periode, man kan bruge til at finde de 1924 arbejdstimer!

For nogle år siden var samme problematik i lovgivningen m.h.t. pasning af alvorligt syge børn. Den gang beskrev vi også problematikken – at den forælder, der tog orlov for at passe sit syge barn, risikerede at miste sin ret til dagpenge, når situationen med orlov var overstået. Man lavede en lovændring, således, at hele perioden, hvor man har orlov nu kunne forlænge den periode, man skulle finde de 1924 timers beskæftigelse indenfor.

Jeg er klar over, at Servicelovens § 119 omtaler terminalfasen – men lykkeligvis gør de nye behandlingsmuligheder jo, at der oftere og oftere sker livsforlængende behandling, hvilket burde afspejles i lovgivningen.

Med håb om velvillig behandling,

venlig hilsen

Kirsten Lykke Madsen
a-kassen

FÆLLEST FÆLLES FORBUND

3F Næstved

Holsted Park 29
4700 Næstved

Tlf. 70 30 08 86